

บทที่ 8

การปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทนี้แล้ว คุณจะสามารภ

- อธิบายวลีที่ว่า “การปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย” หมายถึงอะไร
- ให้แนวทางในพระคัมภีร์ เพื่อการตัดสินใจถึงการปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย
- แบ่งแยกได้ระหว่าง “พี่น้องที่อ่อนแอ” และ “พี่น้องที่เข้มแข็ง”
- ให้แนวทางในพระคัมภีร์สำหรับจัดการกับการขัดแย้งกันระหว่างผู้เชื่อ
- ให้แนวทางในพระคัมภีร์สำหรับแก้ไขความไม่พอใจกันระหว่างผู้เชื่อ

ข้อพระคัมภีร์ที่เป็นกุญแจสำคัญ

“เหตุฉะนั้น เมื่อท่านจะรับประทานจะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า”

1 โครินธ์ 10:31

บทนี้เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจในเรื่องการปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย

วลีที่ว่า “การปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย” จะได้รับการจำกัดความ มีการเสนอแนวทางในพระคัมภีร์เพื่อจัดการกับการปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย พร้อมกับแนวทางที่จะจัดการกับพี่น้องที่อ่อนแอ จัดการกับการไม่ลงรอยกันระหว่างผู้เชื่อและแก้ไขความขัดแย้งกัน

การปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย

ในวัฒนธรรมต่างๆ แห่ง จะมีการปฏิบัติตนบางอย่างซึ่งอาจเป็นที่สงสัยว่าจะทำตนอย่างนั้นๆ ได้หรือไม่ มีการปฏิบัติบางอย่างที่ไม่ได้กล่าวไว้โดยเฉพาะในพระคัมภีร์ว่าเป็นสิ่งที่ผิดหรือถูกสำหรับผู้ติดตามพระเยซู

คุณอาจคิดถึงการปฏิบัติเช่นนั้นในวัฒนธรรมของตนเอง ซึ่งรวมถึงกิจกรรมของการพักผ่อนหรือความบันเทิง อาจเป็นสโมสรรหรือองค์การที่คุณเลือกเป็นสมาชิก รวมถึงนิสัยบางอย่างและการเลือกที่จะกินหรือดื่มอะไร อาจมีคำถามว่า วันไหนเป็นวันที่ควรนมัสการพระเจ้าหรือที่เรียกว่า “วันบริสุทธิ์”

คุณจะตัดสินใจพระประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างไรในเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย ในเมื่อไม่มีแนวทางโดยเฉพาะในเรื่องนั้นๆ ให้ไว้ในพระคัมภีร์

มีแนวทางทั่วไปในพระคัมภีร์ซึ่งคุณใช้ตัดสินใจ “การปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย” ได้

จงถามคำถามเหล่านี้กับตนเอง

สิ่งที่จะทำนี้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่

บางทีหลักการทั่วไปที่สำคัญที่สุดที่จะตัดสินการปฏิบัติตนที่มักจะสงสัยก็คือ การถามคำถามว่า “สิ่งนี้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่”

พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่า ทุกสิ่งที่คุณเชื่อกระทำต้องถวายเกียรติแด่พระเจ้า

“เหตุฉะนั้น เมื่อท่านจะรับประทานจะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า”

1 โครินธ์ 10:31

“และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยกายก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระบิดาเจ้าโดยพระองค์นั้น”

โคโลสี 3:17

“ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์

ท่านรู้ว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ ท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่”

โคโลสี 3:23-24

อะไรคือแรงจูงใจของคุณ

พระเจ้าทรงสนพระทัยในแรงจูงใจพื้นฐาน เหตุใดคุณจึงต้องการเข้ามีส่วนร่วมในความประพฤตินั้นๆ

แม้ว่ากิจกรรมที่ดีก็อาจกระทำด้วยแรงจูงใจที่ผิด ยากอบให้ตัวอย่างของแรงจูงใจที่ผิดในการอธิษฐาน

“ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอมืดหวังได้ไปเพื่อสนองกิเลสตัณหาของท่าน”

ยากอบ 4:3

การอธิษฐานไม่ใช่สิ่งที่ผิด แต่แรงจูงใจสำหรับสิ่งที่เราขอต่างหากที่ไม่เหมาะสม แรงจูงใจที่อธิบายในข้อพระคัมภีร์นี้คือความปรารถนาที่จะให้สำเร็จตามต้นหาความปรารถนาของตน

เป็นสิ่งที่จำเป็นหรือไม่

เปาโลกล่าวว่า แม้ว่าบางสิ่งอาจถูกต้อง (คือ ไม่ละเมิดพระบัญญัติพระเจ้าที่เขียนไว้) เราก็ควรพิจารณาว่ามันเป็นสิ่งจำเป็นหรือไม่ เขากล่าวว่า :

“ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ไม่มีใครห้าม แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์”

1 โครินธ์ 6:12

สิ่งนี้จะส่งเสริมการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณหรือไม่

กิจกรรมหลายประการอาจเป็นสิ่งที่กีดกันการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณ กิจกรรมบางอย่างอาจกลายเป็นสิ่งที่ทำให้เราเสียเวลามากจนทำให้เราไม่มีเวลาพอสำหรับการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณ

“และพืชซึ่งหว่านลงกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่น ๆ ได้เข้ามาและรัดพระวจนะนั้นจึงไม่เกิดผล”

มาระโก 4:18-19

“ที่ตกลงกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนาปรารถมัย ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต”

ลูกา 8:14

จงถามตนเองว่า : กิจกรรมที่คุณสงสัยนั้นกีดกันหรือส่งเสริมการพัฒนาฝ่ายวิญญาณของคุณ

กิจกรรมที่กีดกันความเจริญฝ่ายวิญญาณจะเป็นน้ำหนักรถซึ่งขัดขวางการวิ่งแข่งฝ่ายวิญญาณซึ่งพระเจ้าทรงวางไว้ต่อหน้าเรา

“เหตุฉะนั้น เมื่อเรามีพยานพร้อมอยู่รอบข้างเช่นนี้แล้ว ก็ขอให้ละทิ้งทุกอย่างที่ถ่วงอยู่ และบาปที่เกาะแน่น ขอให้เราวิ่งแข่งด้วยความเพียรพยายามตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับเรา”

ฮีบรู 12:1

มันเป็นนิสัยที่เราทำจนติด (เป็นทาส) หรือไม่

เมื่อกำลังคิดถึงการปฏิบัติตนที่มักจะสงสัย จงถามตนเองว่า “การปฏิบัติตนเช่นนี้ทำให้เราติดเป็นนิสัยหรือไม่”

สิ่งที่ติดเป็นนิสัยคือ สิ่งที่คุณควบคุมคุณ คุณรู้สึกว่าจะอยู่โดยปราศจากสิ่งนี้ได้ และคุณจะไม่เลิกนิสัยนี้ได้ยาก

เปาโลวิจารณ์ถึงนิสัยที่เคยชินนี้ว่า

“...ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ไม่มีใครห้าม แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย”

1 โครินธ์ 6:12

กิจกรรมใดใดก็ตามที่ทำให้ติดเป็นนิสัยไม่ว่าจะทางร่างกาย จิตใจหรือทางวิญญาณ หรือเป็นนิสัยที่ใช้เวลาอันมีค่ามากเกินไป เราควรหลีกเลี่ยงสิ่งนั้น

สิ่งนี้เป็นภาระประนีประนอมหรือไม่

เปาโลถามใน 2 โครินธ์ 6:14 ว่า “และความสว่างจะเข้าสนิทในความมืดได้อย่างไร?”

การปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัยซึ่งคุณกำลังจะทำนั้นเป็นการประนีประนอมฝ่ายวิญญาณหรือไม่ มันจะทำให้คุณเข้าไปมีส่วนในกิจกรรมของโลกหรือยอมรับมาตรฐานของโลกเมื่อคุณทำสิ่งนี้หรือไม่

พระคัมภีร์สั่งไว้ว่า

“พระเจ้าตรัสว่า “เหตุฉะนั้น เจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย”

2 โครินธ์ 6:17

สิ่งนี้จะนำไปสู่การล่อลวงหรือไม่

พระเยซูทรงสอนให้เราอธิษฐานว่า “อย่านำข้าพระองค์ไปสู่การทดลอง” แต่จะไม่เกิดผลเลยที่คุณจะอธิษฐานเช่นนั้น แต่เข้าไปมีส่วนในสถานที่ของการล่อลวงอย่างจริงจัง

“เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า “พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง” เพราะว่าการล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย

แต่ว่าทุกคนที่ถูกล่อลวงให้หลง เมื่อกิเลสของตัวเองล่อและชักนำให้กระทำตาม ครั้งต้นหากเกิดขึ้นแล้วก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้วก็นำไปสู่ความตาย”

ยากอบ 1:13-15

การล่อลวงต่างจากการทดสอบความเชื่อ การทดสอบความเชื่อเกิดขึ้นเมื่อผู้เชื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่ลำบากโดยที่ไม่ใช่ความผิดของเขาเอง สถานการณ์นั้น “ทดสอบ” ความเชื่อของเขาในพระเจ้า พระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดการทดลองเพื่อทำให้ความเชื่อของเขาแข็งแกร่งขึ้นและทำให้เราเติบโตฝ่ายวิญญาณ

แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงล่อลวงมนุษย์ การล่อลวงคือ ความปรารถนาที่จะทำสิ่งที่ผิด การล่อลวงมาถึงเมื่อเราควบคุมความคิดและการกระทำของเราไม่เหมาะสมและ (หรือ) เมื่อซาตานล่อลวงให้เราทำสิ่งชั่วร้าย

การปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัยบางประการอาจทำให้ผู้เชื่ออยู่ในสถานการณ์ของการล่อลวง ถ้าคนยอมต่อการล่อลวง ต้นหากเกิดผลเป็นบาป และบาปก็มีผลให้เกิดความตายฝ่ายวิญญาณ

สิ่งนี้ทำให้ความชั่วร้ายปรากฏออกมาหรือไม่

การปฏิบัติตนที่คุณกำลังจะทำนั้นจะทำให้ความชั่วร้ายปรากฏแก่ผู้อื่นหรือไม่
พระคัมภีร์สั่งไว้ว่า :

“จงเว้นเสียจากสิ่งชั่วทุกอย่าง”

1 เธสะโลนิกา 5:22

สิ่งนี้จะเมิดจิตสำนึกของคุณหรือไม่ (ทำให้คุณรู้สึกผิดหรือไม่)

พระคัมภีร์กล่าวว่า เมื่อทำการตัดสินใจนั้นเราควรแน่ใจเต็มที่ว่า สิ่งที่เราเลือกนั้นถูกต้องแล้ว ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ผู้เชื่อไม่เห็นพ้องกันในเรื่องที่ว่าควรจะกินเนื้อหรือไม่ โดยเหตุที่เนื้อถูกใช้เพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาในสมัยพระคัมภีร์เดิม เครื่องบูชาใช้เป็นค่าไถ่สำหรับบาปของมนุษย์ ก่อนที่พระเยซูจะประทานพระชนม์ชีพของพระองค์เป็นเครื่องบูชาครั้งสุดท้าย และสมบูร์มเพื่อบาปของมนุษย์

เพราะว่าเนื้อถูกใช้เพื่อถวายเป็นเครื่องบูชา จึงมีกฎเกณฑ์ภายใต้พระคัมภีร์เดิมและมีการห้ามกินเนื้อบางชนิด

เปาโลเขียนเกี่ยวกับปัญหาของการกินเนื้อ

“แต่ผู้ที่มีความสงสัยอยู่นั้นถ้าเขากินก็มีความผิด เพราะเขามิได้กินตามที่ตนเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใด ๆ มิได้เกิดจากความเชื่อมั่นก็เป็นบาปทั้งสิ้น”

โรม 14:23

หลักการที่เป็นแนวทางในข้อพระคัมภีร์นี้คือว่า ในเรื่องที่คุณสงสัยนั้น คุณควรรู้สึกว่าคุณทำสิ่งที่คุณทำนั้นถูกต้อง ถ้าคุณมีความสงสัย ก็จะกลายเป็นบาปสำหรับคุณในการที่จะทำลงไป

สิ่งนี้จะมีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร

เรื่องนี้จะนำไปสู่แนวทางสุดท้ายในการพิจารณาเรื่องการปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย การที่คุณมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตนบางอย่างจะมีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร

จะทำให้ผู้อื่นเจริญขึ้นหรือไม่ หมายถึงการสอนหรือปรับปรุงในฝ่ายวิญญาณ พระคัมภีร์กล่าวว่า

“เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งประพฤติในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน”

โรม 14:19

การปฏิบัติที่มักจะเป็นที่สงสัยนั้นทำให้ผู้อื่นเจริญขึ้นหรือไม่ มันมีส่วนช่วยในด้านบวกต่อการพัฒนาฝ่ายวิญญาณของผู้อื่นหรือไม่

เปาโลกล่าวว่า

“เราทำสิ่งสารพัดได้ ไม่มีใครห้าม แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ เราทำสิ่งสารพัดได้ไม่มีใครห้าม แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำให้เกิดเจริญขึ้น”

1 โครินธ์ 10:23

การปฏิบัติตนบางประการซึ่งผู้เชื่อกระทำอาจกีดกันผู้เชื่อคนอื่นจากการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ (ทำให้เขาสะดุด)

เช่นเดียวกัน เมื่อเราพูดถึงปัญหาการกินเนื้อ เปาโลเขียนไว้ว่า

“เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป”

1 โครินธ์ 8:13

เปาโลไม่เห็นว่าเป็นการผิดที่จะกินเนื้อ แต่เขาจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ (คือจะไม่กินเนื้อ) ถ้าสิ่งนี้ทำให้พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อนยสะดุด

พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อน คือผู้เชื่อซึ่งโดยความเชื่อ ความรู้หรือจิตสำนึกที่อ่อนแอนี้เอง อาจรู้สึกกระทบกระเทือนจากตัวอย่างการกระทำของผู้เชื่อที่เข้มแข็งกว่า เขาอาจถูกทำให้รู้สึกบาปต่อจิตสำนึกหรือบางทีความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณอาจสะดุดลงได้

พี่น้องที่มีความเชื่อเข้มแข็งกว่าคือ คนที่ประพฤติตามเสรีภาพด้วยจิตสำนึกที่ดี เพราะเขาเข้าใจถึงเสรีภาพในบางแง่มุมและมีความสำนึกที่เข้มแข็ง เขาไม่ได้รับอิทธิพลจากความเห็นที่แตกต่างกันของผู้อื่น (หมายความว่าเขาทำอะไรที่เขาไม่เสรีภาพที่จะทำได้โดยไม่รู้สึกผิด แม้ว่าผู้อื่นจะไม่เห็นด้วยกับเขาก็ตาม เพราะเขามีจิตสำนึกที่แข็งแรง เช่น การดูทีวี การเล่นเกมกีฬาบางชนิด บางเวลา การแต่งตัว หรือของใช้บางอย่างเช่น เครื่องประดับ - ผู้แปล)

การปฏิบัติตนใดใดก็ตามที่พี่น้องที่มีความเชื่อเข้มแข็งทำได้นั้นอาจเป็นสิ่งที่ผิด ถ้าสิ่งนั้นทำให้ผู้เชื่อที่อ่อนแอรู้สึกว่าเป็นบาปในจิตสำนึกของเขา หรือกีดกันความเจริญฝ่ายวิญญาณ (เช่น ถ้าการแต่งตัวหรือการดูทีวีซึ่งผู้เชื่อที่เข้มแข็งไม่รู้สึกว่าเป็นผิด แต่ถ้าทำให้ผู้เชื่อที่อ่อนแอสะดุด สิ่งนั้นก็ผิด)

โดยเหตุนี้เอง ในหัวข้อเรื่องการกินเนื้อ เปาโลเขียนว่า

“เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือเหล้าองุ่นหรือทำสิ่งใดๆ ที่จะเป็เหตุให้พี่น้องสะดุด”

โรม 14:21

สรุป

แผนผังต่อไปนี้สรุปแนวทางของพระคัมภีร์ใหม่ในการตัดสินใจเรื่องการปฏิบัติที่มักเป็นที่สงสัย

การตัดสินใจเรื่องปฏิบัติตนที่มักเป็นที่สงสัย

ถามตัวคุณเองว่า...

สิ่งนี้จะทำให้พระเจ้าได้รับเกียรติหรือไม่

อะไรคือแรงจูงใจของคุณ

ข้อพระคัมภีร์อ้างอิง

1 โครินธ์ 10:31

โคโลสี 3:17,23

สิ่งนี้จำเป็นที่จะต้องทำหรือไม่	ยากอบ 4:3
มันจะส่งเสริมความเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณหรือไม่	1 โครินธ์ 6:12
	มาระโก 4:18,19
	ลูกา 8:14
	ฮีบรู 12:1
เป็นนิสัยที่ทำให้เราเป็นทาสหรือไม่	1 โครินธ์ 6:12
เป็นการประนีประนอมหรือไม่	2 โครินธ์ 6:17
สิ่งนี้นำไปสู่การล่อลวงหรือไม่	ยากอบ 1:13-15
สิ่งนี้ทำให้ความชั่วร้ายปรากฏออกมาหรือไม่	1 เธสะโลนิกา 5:22
สิ่งนี้จะเปิดต่อจิตสำนึกของคุณหรือไม่	โรม 14:23
สิ่งนี้มีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร	โรม 14:19,21
	1 โครินธ์ 8:13, 10:23

เมื่อผู้เชื่อมีความเห็นแตกต่างกัน

จงศึกษาโรมบทที่ 14 จนถึงบทที่ 15:2 ข้อพระคัมภีร์นี้เปิดเผยว่าบางที่ผู้เชื่อจะมีความเห็นแตกต่างกันไป ซึ่งเกิดขึ้นจากการปฏิบัติตนที่มักเป็นที่สงสัยเช่นที่กล่าวมานี้ ซึ่งไม่ได้บอกไว้อย่างชัดเจนในพระวจนะว่าเป็นสิ่งที่ถูกหรือผิด

ข้อความดังกล่าวนี้อธิบายว่า ความแตกต่างในความเห็นเช่นนี้จะไม่ก่อให้เกิดผลเสียหายแต่อย่างใด ถ้าเรารักซึ่งกันและกันและค้นหาคำตอบในพระคัมภีร์ต่อไป

โรมบทที่ 14 ให้แนวทางต่อไปนี้เพื่อจัดการกับความไม่เห็นพ้องต้องกันระหว่างผู้เชื่อในการตัดสินใจเรื่องที่ไม่ได้กล่าวไว้ในพระวจนะของพระเจ้า

เห็นความแตกต่างระหว่างเรื่องของคำสั่งและเสรีภาพ

โรม 14:14 ชี้ให้เห็นว่าเมื่อผู้เชื่อมีความเห็นแตกต่างกัน จำเป็นที่เขาต้องรู้ความแตกต่างระหว่างเรื่องคำสั่งและเสรีภาพ

เกี่ยวกับเรื่องของเสรีภาพที่ไม่ได้บอกไว้โดยเฉพาะในพระวจนะนั้น เปาโลกล่าวไว้ว่า

“ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทินสิ่งนั้นก็เป็มลทินสำหรับคนนั้น”

โรม 14:14

ในเรื่องของคำสั่งที่บันทึกไว้ในพระวจนะ เราต้องปฏิบัติในรูปแบบเดียวกัน ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้น เราสามารถมีเสรีภาพในการเลือกได้ (คือ ถ้าเป็นคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราต้องปฏิบัติตามเหมือนกันทุกคน แต่ถ้าไม่ใช่คำสั่ง เราก็เลือกที่จะปฏิบัติหรือไม่ก็ได้)

ปลูกฝังความรู้สึกสำนึกของตนเอง

ในเรื่องการปฏิบัติที่มักเป็นที่สงสัยหรือเรื่องที่ไม่เห็นต้องกันระหว่างผู้เชื่อในด้านเสรีภาพนั้น จะปลูกฝังความรู้สึกสำนึกของคุณ

ในด้านการรักษาวันบริสุทธิ์ เปาโลกล่าวว่า

“คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด” โรม 14:5

จงใช้แนวทางในพระคัมภีร์ที่ให้ในตอนที่แล้วมาของบทนี้ เพื่อช่วยคุณในการตัดสินใจ ความรู้สึกของคุณในเรื่องที่มักเป็นที่สงสัย

ยอมให้ผู้อื่นมีเสรีภาพที่จะมีความรู้สึกสำนึกของตนเอง

แม้ว่าคนอื่นจะมีความเห็นต่างจากคุณ ก็จงยอมให้เขามีความรู้สึกสำนึกของตนเองในเรื่องนั้นๆ

“แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือท่านผู้เป็นอีกฝ่ายหนึ่ง เหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน... ดังนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย..”

โรม 14:10 และ 13

จำกัดเสรีภาพของเราด้วยความรัก

ข้อความพื้นฐานของโรม 14:13-15:2 คือ เสรีภาพของคริสเตียนควรถูกจำกัดด้วยความรัก

“เราทุกคนจงกระทำเพื่อเพื่อนบ้านพอใจ เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่เขาและทำให้เขาเจริญขึ้น”

โรม 15:2

“เราควรห่วงใยผู้เชื่อคนอื่นมากจนเราสามารถจำกัดเสรีภาพแห่งความประพฤติของเราด้วยความรักเพื่อเขา เราควรรักเขามากจนกระทั่งจะไม่ทำอะไรให้เขาสะดุด

“แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่าว่าจะไม่วางสิ่งซึ่งทำให้สะดุดหรือสิ่งกีดขวางทางของพี่น้อง”

โรม 14:13

แก้ไขความขัดแย้งทั้งหมด

เมื่อพี่น้องคนใดถูกผู้อื่นทำให้เกิดความไม่พอใจ พระคัมภีร์มัทธิว 18:15-17 ได้ให้สูตรไว้สำหรับแก้ไขเรื่องนี้ว่า

“หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำผิดบาปต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขา สองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา

แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้

ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีก

ให้ถือเสียว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษี”

มัทธิว 18:15-17

มีขั้นตอนที่ต้องกระทำเป็นการส่วนตัวเพื่อแก้ไขปัญหานี้คือ

1. ไปหาเขาเป็นการส่วนตัวเพื่อแก้ไขปัญหานี้
อย่ากล่าวถึงความขัดแย้งกันนี้กับคนอื่น ให้ไปหาผู้ที่ทำให้คุณไม่พอใจโดยตรง และพยายามที่จะแก้ไขปัญหานี้ อธิษฐานและค้นหาพระวจนะของพระเจ้าด้วยกัน
2. ถ้าเขาจะไม่ฟังคุณ ให้นำพยาน 1-2 คน ไปด้วยและพยายามอีกครั้งหนึ่ง
พยานควรเป็นบุคคลที่สาม ที่ไม่มีความลำเอียงและควรเป็นผู้เชื่อด้วยกัน ควรเลือกผู้ปกครองหรือผู้นำในคริสตจักรเป็นพยานก็ดี นำพยานไปพบกับพี่น้องของคุณ และพยายามอีกครั้งที่จะสนทนาวินิจฉัยกันและอธิษฐานและค้นหาพระคัมภีร์ด้วยกันในเรื่องที่เป็นปัญหานี้
3. นำเรื่องเข้ามาต่อหน้าคริสตจักรซึ่งเป็นพระกายทั้งหมด
ถ้าหลังจากไปพบพี่น้องพร้อมกับพยานแล้ว เขายังปฏิเสธที่จะแก้ไขปัญหานี้ ให้นำเรื่องนี้เข้ามาต่อหน้าคริสตจักรทั้งหมด
เรื่องนี้ควรทำในเวลาที่เหมาะสม ไม่ควรทำในระหว่างการนมัสการปกติธรรมดาหรือเมื่อมีผู้ไม่เชื่ออยู่ในที่นั้นด้วย
ภายหลังจากได้ฟังเรื่องราวแล้ว ควรยึดถือการตัดสินใจของคริสตจักรและปัญหาควรได้รับการแก้ไข แต่ยังไม่สำเร็จ บุคคลที่ไม่เข้าใจกันนั้นก็ประพฤติตนเหมือนคนนอกศาสนาหรือคนไม่เชื่อ

สรุป

แผนผังต่อไปนี้เป็นสรุปแนวทางของพระคัมภีร์เพื่อให้ทำตาม เมื่อผู้เชื่อแตกต่างกันในความเชื่อเกี่ยวกับการปฏิบัติที่มักเป็นที่สงสัย

เมื่อผู้เชื่อมีความเห็นต่างกัน

โรม 14-15:2

มัทธิว 18:15-17

รู้ความแตกต่างระหว่างคำสั่งกับเสรีภาพ

ปลุกฝังความรู้สึกสำนึกของตนเอง

ยอมให้ผู้อื่นมีเสรีภาพที่จะมีความรู้สึกสำนึกของตนเอง

จำกัดเสรีภาพของเราด้วยความรัก

แก้ไขความขัดแย้งทั้งหมด

ชื่อ _____

บททดสอบตนเอง บทที่ 8

1. จงเขียนข้อพระคัมภีร์ของบทนี้จากความทรงจำ

2. คำว่า “การปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย” หมายความว่าอะไร

3. จงบอกแนวทางของพระคัมภีร์ 10 ประการในบทนี้ ซึ่งใช้จัดการกับการปฏิบัติที่มักเป็นที่สงสัย

4. คำว่า “พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อนโยน” หมายความว่าอะไร

5. คำว่า “พี่น้องที่มีความเชื่อเข้มแข็งกว่า” หมายความว่าอะไร

6. จงบอกแนวทางพระคัมภีร์ 5 ประการสำหรับจัดการกับความขัดแย้งระหว่างผู้เชื่อด้วยกัน

7. ขั้นตอน 3 ประการที่คุณควรกระทำเมื่อคุณถูกผู้เชื่อคนอื่นทำให้ไม่พอใจมีอะไรบ้าง

คำตอบบททดสอบตนเอง บทที่ 8

1. “เหตุฉะนั้น เมื่อท่านจะรับประทานจะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า” 1 โครินธ์ 10:31
2. การปฏิบัติตนที่มักเป็นที่สงสัยคือ กิจกรรมหรือความประพฤติที่ไม่ได้กล่าวไว้โดยเฉพาะในพระวาทะของพระเจ้าว่าเป็นสิ่งที่ถูกหรือผิด
3. สิ่งนี้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่
อะไรคือแรงจูงใจของคุณ
เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องทำหรือไม่
สิ่งนี้ส่งเสริมความเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณหรือไม่
ทำให้เกิดนิสัยที่เคยชิน (ตกเป็นทาส) หรือไม่
เป็นการประนีประนอมกับโลกหรือไม่
สิ่งนี้นำไปสู่การทดลองหรือไม่
สิ่งนี้ทำให้ความชั่วร้ายปรากฏออกมาหรือไม่
สิ่งนี้จะเมิดจิตสำนึกของคุณหรือไม่
สิ่งนี้มีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไรหรือไม่
4. “พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อนแอ” คือ ผู้เชื่อที่อาจถูกกระทบกระเทือนจากตัวอย่างการกระทำของพี่น้องที่มีความเชื่อแข็งแกร่งกว่า เนื่องจากความเชื่อ ความรู้ หรือจิตสำนึกที่อ่อนแอของเขา เขาอาจถูกทำให้รู้สึกบาปในจิตสำนึกหรือบางทีความเจริญก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของเขาถูกกีดกัน
5. ผู้เชื่อ “ที่แข็งแกร่งกว่า” คือ ผู้ที่มีเสรีภาพในการปฏิบัติตนด้วยจิตสำนึกที่ดีของเขา เนื่องจากเขาเข้าใจเรื่องเสรีภาพในบางแง่มุม เขาไม่ถูกกระทบกระเทือนจากความเห็นที่แตกต่างกับผู้อื่น
6. รู้ความแตกต่างระหว่างคำสั่งกับเสรีภาพ
ปลูกฝังความรู้สึกสำนึกของตนเอง
ยอมให้ผู้อื่นมีเสรีภาพที่จะมีความรู้สึกสำนึกของเขาเอง
จำกัดเสรีภาพของคุณด้วยความรัก
แก้ไขข้อขัดแย้งทั้งหมด
7. ไปหาเขาโดยลำพัง ถ้ายังแก้ไขไม่ได้ไปหาอีกครั้งหนึ่งและนำพยาน 1-2 คน ถ้ายังแก้ไขไม่ได้ นำเรื่องมาต่อหน้าคริสตจักร

เพื่อการศึกษาด้วยตนเองต่อไป

จงตรวจสอบตัวคุณเองโดยการอธิษฐาน ทำรายชื่อสิ่งที่คุณมักจะสงสัยว่าจะปฏิบัติได้หรือไม่ ซึ่งคุณกำลังเข้าไปมีส่วนร่วมหรือตัดสินใจจะทำ

ตรวจสอบแต่ละอย่างในแง่ของแนวทางพระคัมภีร์ที่ให้ไว้ในบทนี้และสรุปตามแผนผังต่อไป

การตัดสินใจเรื่องปฏิบัติตนที่มักเป็นที่สงสัย

ถามตัวคุณเองว่า...

สิ่งนี้จะทำให้พระเจ้าได้รับเกียรติหรือไม่

อะไรคือแรงจูงใจของคุณ

สิ่งนี้จำเป็นที่จะต้องทำหรือไม่

มันจะส่งเสริมความเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณหรือไม่

เป็นนิสัยที่ทำให้เราเป็นทาสหรือไม่

เป็นการประนีประนอมหรือไม่

สิ่งนี้นำไปสู่การล่อลวงหรือไม่

สิ่งนี้ทำให้ความชั่วร้ายปรากฏออกมาหรือไม่

สิ่งนี้จะเมิดต่อจิตสำนึกของคุณหรือไม่

สิ่งนี้มีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร

ข้อพระคัมภีร์อ้างอิง

1 โครินธ์ 10:31

โคโลสี 3:17,23

ยากอบ 4:3

1 โครินธ์ 6:12

มาระโก 4:18,19

ลูกา 8:14

ฮีบรู 12:1

1 โครินธ์ 6:12

2 โครินธ์ 6:17

ยากอบ 1:13-15

1 เธสะโลนิกา 5:22

โรม 14:23

โรม 14:19,21

1 โครินธ์ 8:13, 10:23